

- Mit csinál egy egyetemi oktató?

Munkaidejének legkisebb részét tölti az egyetemi hallgatók tanításával. Készül az óráira, dolgozatokat javít, foglalkozik a diplomamunka tervezőkkel, pályázatokat és diplomamunkákat bírál, államvizsgákon vesz részt, tananyagot ír, adminisztrál, találmányokat véleményez és ezer más fontos (és felesleges) dolgot intéz. Próbál megfelelni aktuális kihívásoknak, pl. pályázati kiírások figyelemmel kísérése, pályázatok benyújtása, majd a pályázati támogatás elnyerése esetén a pályázati munka elvégzése, erről dokumentáció készítése. Nem mellékes a szakirodalmi tevékenység, könyvek, könyvrészletek, tanulmányok írása, lektorálása sem. Az utóbbi évek terméke a szerzőtársakkal írt Alternatív Járműhajtások c. könyv (Maróti Könyvkereskedés és Könyvkiadó) és a „100 éves a magyar autógyártás” DVD (BME-OMIKK).

- Van élő kapcsolata az egyetemnek a korszerű járműiparral vagy csak az elméletet tanítják?

Az egyetemnek mindig is volt kapcsolata a gyakorlattal. A rendszerváltás előtt terveket készítettünk, feladatokat oldottunk meg az Ikarusnak, a Csepel Autógyárnak, a Rábának, a Váci Hajógyárnak, a Vörös Csillag Traktorgyárnak, a Honvédségnek, az Autóipari Kutató Intézetnek, a Közlekedéstudományi Intézetnek, hogy csak a nagyobbakat említsem.

A rendszerváltást követően az OMFB, a Paksi Atomerőmű, a MOL, a Knorr Bremse, a Nemzeti Közlekedési Hatóság, a ZF stb. részére készítettünk kollégáimmal tervdokumentációkat, tanulmányokat, elemző vizsgálatokat, tartottunk továbbképző tanfolyamokat.

- Úgy tudom Önnek Drezda és Bécs is közel áll a szívéhez.

Igen, 1972-ben a Drezdai Műszaki egyetemen, 1976-ban pedig a Bécsi Műszaki Egyetemen töltöttem hosszabb időt, ahol részt vehettem különböző kutatásokban és csiszolhattam a német szakmai nyelvtudásomat.

Az ott eltöltött idő alatt számos jó barátot és ismerőst találtam, akikkel hosszú ideig tartottam (és egy részükkel még ma is tartom) a szakmai és emberi kapcsolatot. Büszke vagyok rá, hogy Drezdában együtt dolgozhattam Jante professzor úrral és munkatársaival, Bécsben pedig még találkozhattam Eberan Eberhorst professzor úrral.

A szeptemberben magyar nyelven megjelent Bosch: Hibridhajtások című könyv szakmai lektorával, dr. Emőd Istvánnal a Budapesti Műszaki Egyetem Gépjárművek Tanszék nyugdíjas, de aktívan dolgozó egyetemi docensével beszélgettünk egy forró nyári napon.

- Ön, ha jól tudom, 1958 szeptembere óta kötődik a Budapesti Műszaki Egyetemhez.

Valóban, 1958/59-es tanévben kezdem meg az egyetemi tanulmányaimat és 23 éves koromban már okleveles gépészmérnök voltam. Maradtam az egyetemen mint tanársegéd és 1969-ben doktoráltam. Voltam néhány évig intézet igazgató és tanszékvezető-helyettes is. Ma már mint nyugdíjas egyetemi docens tevékenykedem az egyetemen.

Nagyon szerencsés vagyok. Olyan főnökeim, kollégáim, munkatársaim voltak, akiknek a neve ma már fogalom. Jurek Aurél, Terplán Sándor, Sándor Imre, Hodvogner László (hogy csak azokat említsem, akik ma már nincsenek az élők sorában). Naponta elsétálok az egyetem parkjában egykori professzoraim (Strommer Gyula, Heller László, Mutnyánszky Ádám, Gillemot László) bronz szobra mellett. Ma is számos jeles, ismert kollégával dolgozhatok együtt, hogy csak a tanszékvezetőt dr. Palkovics Lászlót említsem.

Őszintén bevallom, mielőtt eljöttem megkérdeztem néhány hallgatóját - milyen tanárnak tartják Önt?

A diákjai szeretik Önt. Pontosnak, precíznek, korrektnek és következetesnek tartják. Azt mondják, hogy mindig felkészülten érkezik az óráira és ami a legnagyobb érdeme, hogy a legújabb szakmai kérdésekben is jártas.

- Mi ennek a szellemi frissességnek a titka? A mai napig sokat olvasok, szívesen hallgatom meg mások szakmai előadásait és persze volt tanítványaim is igyekeznek ellátni a legújabb információkkal ha a segítségüket kérem.

Reggel 6 órakor kelek és 8 órakor már az íróasztalomnál dolgozom. Hozzám mindig jöhetnek a hallgatók a problémáikkal, hiszen ők a legfontosabbak. Egyetemi oktató vagyok, ez a feladatom.

Ha ez a hallgatóim véleménye, akkor ez örömmel tölt el, mert ezeket a tulajdonságokat fontos értéknek tartom.

- Ön csak az egyetemmel kapcsolatban ilyen hűséges, vagy egyébként is ez az alaptermészete?

A feleségemmel 42 éve élünk boldog házasságban, de tartom a kapcsolatot még a középiskolás osztálytársaimmal, egykori műegyetemi zenekari barátaimmal, ahol valamikor hegedültem. Ma már nem hegedülök, de jólesik időnként összeülni egy-egy pohár sörré. Persze tartom a kapcsolatot a ma már nyugdíjas kollégáimmal és számos volt diákkal is.

- Apropó. Kire a legbüszkébb diákjai közül?

Erre nem válaszolhatok konkrét nevekkal, hiszen az elmúlt 46 év alatt rengeteg jó képességű diákom volt. Ma már sokan nagyon fontos vezető tisztséget töltenek be különböző cégeknél. Bárhova megyek szakmai területen látogatába, mindenütt van olyan ismerősöm, aki valaha a tanítványom volt. Jó érzés érezni, hogy ma is olyan tisztelettel beszélnek velem, mint mikor tanítottam őket.

Egy diákomat azért mégis megemlíteném, dr. Nagyszokolyai Ivánt, aki talán ma Magyarországon a szakma legismertebb embere.

Hát őt bizony sok évvel ezelőtt én is tanítottam a Gépjárművek tanszéken.

- Sport, hobbi?

Ha jut rá időm szívesen kerékpározok egy-egy órát.

Persze van gyűjtőszenvedélyem is. Annak ellenére, hogy békés nyugodt természet vagyok, komoly tör és bicska-gyűjteményem van. Kedvelem a különböző tollakat és fémceruzákat is.

Köszönjük a beszélgetést és reméljük, hogy kiadónk a jövőben is számíthat Önre.